

РЕШЕНИЕ

№ 27961

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1539** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на К. В. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] с адрес : [населено място] ж.к Ф. № 77, ап. 6 срещу ЗППАМ № 24-4332-005498 от 07.10.2024г. , издадена от Р. Б. Н. на дл. Полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която е наложена на жалбоподателя М. ПАМ „временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 18 месеца от датата на отнемане“, съгл.чл.171 т.1 б.„б“ от ЗДвП .

В жалбата се релевира становище за незаконосъобразност на обжалваната заповед, поради нарушения на административнопроизводствените правила, издадена в нарушение материалния закон и несъответна с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателя се явява лично. Моли съда да отмени обжалвана заповед. Не претендира разноси. Не е ангажирал доказателства и становище по същество.

Ответникът – Полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, издал процесната заповед, не се явява, представлява се от главен юрисконсулт П.. Представя писмена защита по същество на спора в писмено становище, моли съда да отхвърли жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства,

намира за установено от фактическа страна следното:

В ЗППАМ е посочено, че на 04.10.2024г около 19,34 часа в [населено място] по [улица]от [улица]към [улица]управлява лек автомобил Т. Я. с рег. [рег.номер на МПС] до бл. 734 след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено с техническо средство DrugTest 5000 с фабричен № ARLK 0001, проба № 252 с отчетен резултат за кокаин. За нарушението е съставен АУАН серия GA № 1425957. На водача бил издаден талон за кръвно изследване №264880/04.10.2024г.

В ЗППАМ е възприето, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Водача не е представил СУМПС.

Заповед за ППАМ № 24-4332-005498 от 07.10.2024г е връчена на 27.01.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно Заповед №8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, директорът на СДВР е определен да осъществява контрол по ЗДвП, а разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП урежда правомощието на ръководителите на службите за контрол да оправомощават длъжностни лица да издават ЗПАМ. Със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. директорът на СДВР е определил държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП. Представени са и заповеди № № 513з-9765/13.09.2024 г. и 513з-9568/2024 г. директора на СДВР, видно от които издателя на заповедта е заемал съответната длъжност полицейски инспектор към СДВР, отлел "Пътна полиция“ СДВР.

На основание чл. 170, ал. 3 АПК, съдът е указал доказателствената тежест на страните, като съобразно ал. 1 административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В тежест на жалбоподателя е да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Юридическият факт, въз основа на който е упражнена компетентността на органа да издаде

процесната заповед, е управление на МПС след употребата на наркотични вещества или техни аналози. Видно от приложения талон за изследване и справка от направената проба, при проверката на място е бил отчетен положителен резултат за кокаин. От доказателствата по делото се установява, че е изготвена съдебна химико-токсикологична експертиза № 5376/30.05.2025 г. на СХТЛ при ВМА – С.. Образувано е съдебно производство за престъпление по чл. 343б, ал.3 от НК, което е приключило със поразумение по НАХД № 13117/2025 г. по описа на СРС, НО, 114 състав.

Доказателства опровергаващи този резултат не бяха представени от жалбоподателя.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ, което е безспорно доказано предвид наличните към административната преписка доказателства.

С оглед на това, съдът намира, че така посоченото фактическо основание за издаване на Заповедта, отговаря на действителното фактическо положение, а именно – че на посочената в заповедта дата и час жалбоподателят е управлявал МПС, след употреба на наркотични вещества – кокаин .

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.1, буква „б“ ЗДвП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 ЗДвП, след като се запознае и анализира прецизно всички доказателства в административното производство и да посочи действителното фактическо и правно основание. В конкретния случай фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя не е оборено, поради което оспорената заповед се явява правилна и законосъобразна .

При този изход на спора на ответника се дължи разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 76.69 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 60 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. В. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] с адрес : [населено място] ж.к Ф. № 77, ап. 6 срещу ЗППАМ № 24-4332-005498 от 07.10.2024г., издадена от Р. Б. Н. на дл. Полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която му е наложена на ПАМ „временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 18 месеца от датата на отнемане“, съгл.чл.171 т.1 б.“б“ от ЗДвП като неоснователна.

ОСЪЖДА К. В. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] с адрес : [населено място] ж.к Ф. № 77, ап. 6 да заплати на СДВР сумата 76.69 евро представляваща юрисконсулско възнаграждение.

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: